

NØVN

Minningarorð um Jón Stefánsson

Tríatífyra ár eru liðin, síðan vit í føroyska kórheiminum á fyrsta sinni lærdu Jón Stefánsson at kenna – á Kórstevnuni 1982 suðuri í Vági. At vit tá høvdu vent okkum vesturyvir eftir tónlistarliga fyristøðumanninum hevði sína orsök í, at vit tað skúlaárið høvdu fingið í lag eina musikkskúlaroyndarskipan við íslenskum lærarakreftum, og tey – Hrefna Eggertsdóttir, Kjartan Óskarsson og Bjørn Árnason – mæltu okkum til at heita á Jón, sum tey kendu bæði heimanífrá og frá lestrartíð í Wien.

Óg væl hildnaðist. Okkum gjørdist beinanvegin greitt, at her var komin serstakur maður, sum við sínum hóvliga og miðvísa arbeiðslag fekk sera væl burturúr og ikki minni við sínum vinsæla og skemtingarliga verumáta vann fólkið fyrri sær. Væl fall hann eisini til í føriska umhvørvinum, og hetta gjørdist tí ikki hansara einasta Føroya-ferð – fleiri komu eftir bæði til kórstevnuhald og til framførslur av stórverkum sum t.d. Händels “Messias” og oratorium J.S.Bachs, sum hann hevði serligan tokka til.

Á ungum árum vaktist hugur Jóns móti tí kirkjutónlistarliga. Abbin Sigfús Hallgrímsson var gitin urguleikari og kórleiðari í heimaðki hansara Mývatnssveit á Norðurlandinum, og á Tónskóla Þjóðkirkjunnar í Reykjavík taldust gitnu tónlistamenninir Páll Ísólffsson og Róbert Abraham Ottósson millum hansara lærarar. Jón troytti eisini aðrar tónlistarmennandi móguleikar í Reykjavík, og longu 17 ára gamal fekk hann fast samstarv við Langholtskirkju.

Men sum íslendingum so líkt leitaði Jón sær í menningarlíggum framhaldi út í heim, spældi seg fram til upptøku hjá tí gitna Bach-tulkaranum Karl Richter í München, og saman við konuni Ólöf Kollbrún Harðardóttir – gitnastu songkvinnu Íslands í áratíggir – helt hann seinni útbúgvingarleiðina til Wien til urguleik hjá navnfra professaranum Michael Radulescu.

Men navn Jóns Stefánssonar verður meira enn nakað knýtt

at Langholtskirkju, har hann umframt sítt dagliga kirkjutæn-aravirksemi framdi undrunavert lívsverk við at byggja upp ein heilt serstakan kórskúla við barnakórum á ymsum aldurstigum, ungdómskóri og úrvaldum Graduale-kórum til kvinnu- eins væl og blandaðan kórsang, sum hann vann heiðursprísir við bæði burturi og heima. Kór Langholtskirkju var tó hansara meginamboð til tær stóru avbjóðingarnar við áðurnevndu klassisku framførslunum, men eisini við bæði heimligum og útlandskum sam-tíðartónleiki. Í øllum hesum kom hansara tryggja fakliga bakstøði honum til góðar; men tað, sum í ikki minni mun eyðkendi alt hetta kórjörðildi uttan um Jón var hansara menniskjaligi hugburður, hvussu væl hann dugdi at vera um børnini og tey ungu og tað, at hann hóast sín myndugleika ongantíð setti seg á høgá hestin, men altíð var líkamaður og hevði eitt persónligt eygnað til hvønn einstakan. Stuttlig hugskot sum t.d. at lata kvinnukórið syngja máttmiklar manskórsatsir hjá eitt nú Karlakóri Reykjavíkur og Fóstbræðum settu eisini kveikjandi dám á.

Í øllum hesum Jónsa virksemi var Ólöf hansara drúgvasti stuðul og samstarvari, har ikki minst hennara førandi leiklutur á sangskúlanum veitti grundleggjandi trygd í hansara kór-

arbeiði.

Gevandi var tað somuleiðis at uppliva sambæri teirra millum í heiminum á Langholtsvegi, haðan vit eisini fleiri føringar hava gestabliðni at minnast aftur á, sum bar út um tað vanliga. Á slíkum vitjanum komst tú í hugnaligum práti hesum serstøku menniskjum nærri, har ofta okkara felags vinur Garðar Cortes eisini var við uppi. Tíðliga á morgni at fara við Jóni út at ambæta hestunum var ein partur av hesari persónligu samveru, og frá seinastu vitjanini stendur mær sum serligt íslenskt minni, tá vit í kulda og kavaroki fóru oman í útisvimjihylin, og tað ráddi um at kvika sær eftir hyljarkantinum til tess sum skjótast at sleppa sær undir kav og so innimillum at krúpa upp og skunda sær í hitapottar við ymsum hitastigum.

Nakað fyrri seg var tað, tá Jón heima vísti upp trappurnar niðan á hanaloftið, ið var honum eins og alstórir matkovi, har hann hevði alskyns nátturugivið góðgæti bæði til kjøt og fisk, sum hann fyrri mestapartin sjálvur hevði skaffað til vega, tí Jón var náttúru-menniskja og royndur veiðimaður bæði við stong og byrsu. Hevði tað tá eydnast mær at lirka ein góðan spikbita gjøgnum tolleftrilítið, frøddi tað Jón almikið at kunna hava slíkan føriskan leskibita aftr-at at ganga á.

Í persónligum ávikum var ong-in dyggari at heita á og eitt nú í sambandi við kórviðanir hiðan úr Føroyum ongin so beinasamur at ganga til handa sum føroyavinurin Jón Stefánsson. Sárur kennist okkum saknurn, nú hann ikki er meira. Við Jóni hevur Ísland mist ein av sínum dugnaligastu og virknastu tónlistarmonnum, og meinast man missurin kennast í nærumhvørvinum kring Langholtskirkju, har hann á hvørjum degi við sál og orku hevði sína ávirkan. Við sorg og samkenslu hava vit teg í huga í tíni tungu lagnustøðu, góða Ólöf.

Ólavur Hátún

Minningarorð um okkara kæru grannakonu Eimy Christiansen

*Hvør grunar leið og lagnu mans tín káti hjartasláttur
bar boð um vón og ungdómsmátt
men millum lív og deyðanátt
er bert ein andráttur*

Góða Eimy

Nei ikki grunaði tað okkum, at tínir dagar vóru taldir, aftan á so stutta sjúkralegu.

Vit, grannakonurnar í Garðsgøtu, hava fyrri stuttum havt okkara seinasta bindiklubb hendan veturin, nú dagarnir verða ljósari og summari nærkast.

Tað var seinast í 70'inum og fyrst í 80'inum, at vit øll húsini fluttu í Garðsgøtu at búgva, øll um somu tíð, og búgva vit øll enn sama stað.

Børn okkara, tey flestu javngomul, høvdu stóra gleði hvør av øðrum, spældu saman og brúktu nógva tíð at spæla úti her í gøtuni. Vit, mammur hittust um kvöldarnar í bindiklubba.

Vit plagdu at gera okkurt eyka burturúr á jolum, og um summarið. Síðstu jól ætlaðu vit okkum at fara út at eta, á onkra matstovu. Hetta bleiv útsett nakrar ferðir, tí vit ynsktu at tú kom við, men bráðliga var hesin móguleikin ikki til longur.

Í fjør vóru vit so góðan túr á Húsum, og vardi tað okkum ikki, at hetta bleiv seinastu ferð, vit vóru útferð saman við tær.

Tað kennist lægið og er so tómt og tungt, nú tú góða Eimy ikki er millum okkum longur. Tín stólu stendur tómur, og tínir stokkar eru tagnaðir.

Vit sakna teg, títt fitta smíl, okkara prát um heim, børn ommubørn arbeiði, ja, alt sum upptekur okkum í gerandisdegnum.

Vit hugsa um teg Andrew, hvørja fer vit ganga framvið húsum

tykkara, hvussu tómt og einsligt tað má verða hjá tær.

Vit upplivdu allar, hvussu góð tit bæði vóru, tú og Eimy, og hvussu stóran týðning tit høvdu fyrri hvønn annan. Eisini kendu vit, hvussu ómetaliga stórt títt mammuhjarta var, fyrri gentunum, versynum og ikki tala um ommubørnini, tey høvdu øll sítt stóra pláss í tínum hjarta.

Seinastu ferð vit báðar sóust, var tá eg beint undan jolum fór á Landsjúkrahúsið at vitja teg. Vit fingi eitt so gott prát, sum eg altíð fari at minnast aftur á. Tú fortaldi mær so glað eina hemmilighet, at nú skuldi tú skjótt aftur blíva omma, tú kundi ikki halda tær, mátti fortelja mær hetta.

Í dag er so mammudagur, og slíkar dagar trúgvi eg eru svárir, og saknurn stórir hjá tykkum báðum Honnu og Edtih, nú mamma tykkara ikki er millum okkara longur.

Orð kennast so fátøk, og onki kann sigast, sum beinleiðis troystar, men eitt er vist, at minnini um tykkara góðu umsorgsfullu mammu, kann ongin taka frá tykkum.

Vit drýpa høvur og minnast okkara fittu grannakonu, við tøkk fyrri tey mongu minnir vit hava um nógvar góðar løtur saman við Eimy.

*Vegna grannakonurnar
á Garðsgøtu.
Bjørghild*

*Først når væven er standset,
og skytlen hørt op med at slå,
da vil Gud tage tæppet til side,
så vi kan rigtig forstå,
hvorfor de mørke tråde
såvel som de gyldne bånd
var lige nødvendige for mønstret
i Mesterens kyndige hånd.*

Vilt tú vera við til at bjarga lívum, kanst tú teknað teg hjá einum av blóðgevarafeløgnum ella umvegis heimasíðuna www.gevidblod.fo

Fólk kunnu geva blóð 3. hvønn mánað.

www.gevidblod.fo